

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 16. června 2022 v trestní věci odsouzeného **L. Ch.**, nar. XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, t. č. ve Věznici XXXXX, o návrhu na povolení obnovy řízení

takto:

Podle § 283 písm. d) trestního řádu se návrh na povolení obnovy řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50T 7/2018 **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Odsouzený L. Ch. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 50 T 7/2018, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6. 11. 2019, sp. zn. 5 To 39/2019, uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. b), písm. c) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a k trestu propadnutí věci.
2. Odsouzený podal návrh na povolení obnovy řízení, ve kterém namítal čtyři právní vady předchozího řízení, první vadu spatřoval v nevyvahatelnosti ustanovení § 4, § 8, § 24 zákona č. 167/1998 Sb. o návykových látkách, jelikož tato jsou dle práva Evropské unie (dále jen jako „EU“) technickým předpisem, který musí být notifikován, k čemuž nedošlo. Druhá vada namítaná odsouzeným spočívala v nezákonnosti postupu při odběru vzorků konopí a následného testování vzorku na přítomnost THC, přičemž zejména namítal, že odebrání vzorku a testování neprovádělo ani znalecké pracoviště policie, kdy odkázal na přípis Policejního prezidia České republiky ze dne 18. 10. 2021. Následující, třetí vytykána vada směřovala do ústavněprávní roviny, jelikož dle názoru odsouzeného byl porušen čl. 39 Listiny základních práv a svobod, protože došlo k jeho odsouzení na základě podzákoné normy, která určovala množství konopí, a tím i trestnost skutku. Čtvrtou právní vadu pak odsouzený spatřoval v nesprávné právní kvalifikaci skutku, za který byl odsouzen.
3. Tento návrh byl posléze doplněn obhájkyňou odsouzeného, která k první vadě doplnila, že dle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen jako „SDEU“), konkrétně uvedla rozsudek č. C-273/94, musí být notifikována i novelizací nezasažená předchozí ustanovení daného předpisu, přijatá před vstupem do EU, přičemž Česká republika takto nepostupovala, takový postup pak dle obhájkyňě zakládá s ohledem na další judikaturu SDEU nevyvahatelnost daného technického předpisu vůči jednotlivci, který ji namítne. K druhé namítané vadě obhájkyňě doplnila, že posouzení obsahu THC v zajištěném vzorku proběhlo v rozporu s národním i unijním právem, a proto nelze závěry učiněné v odborném vyjádření ze dne 5. 12. 2016 použít. Dodala, že na základě žádosti o sdělení informací podle zákona svobodném přístupu k informacím bylo odsouzenému sděleno, podle jakých metodik Policie ČR postupuje při výběru reprezentativního vzorku, a dále uvedla, že dne 11. 11. 2021 byl vydán rozkaz ředitele kriminalistického ústavu č. 54/2021, jehož přílohou je Metodika odběru reprezentativního vzorku rostlinného materiálu.

4. Odsouzený doplnil své podání posléze ještě dvakrát, přičemž obě podání směřovala k upřesnění první a druhé namítané vady. Na tomto místě pak soud v podrobnostech odkazuje na všechna uvedená podání odsouzeného a jeho obhájkyň.
5. Ve veřejném zasedání obhájkyň odkázala na podaný návrh na obnovu řízení a jeho doplnění a shrnula podstatné body tohoto návrhu. Na dotaz předsedkyně senátu pak uvedla, že za novou skutečnost považuje vydání Metodiky odběru reprezentativního vzorku rostlinného materiálu, který byl vydán ředitelem kriminalistického ústavu až po právní moci odsuzujícího rozsudku ve věci 50 T 7/2018, přičemž bylo zjištěno, že v případě odsouzeného došlo k významnému porušení těchto pravidel.
6. K dotazu předsedkyně senátu odsouzený při svém výslechu uvedl, že poukazované vady nenamítal již v průběhu nalézacího, popř. odvolacího řízení, protože spoléhal na svého tehdejšího obhájce, žádné překážky mu v tom nebránily.
7. K důkazu byly provedeny listiny, a to shora uvedené rozsudky krajského a vrchního soudu, usnesení Nejvyššího soudu ČR, sdělení Policejního prezidia České republiky ze dne 18. 10. 2021, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, jehož předmětem byla analýza zajištěných rostlinných stop, Metodika odběru reprezentativního vzorku rostlinného materiálu a protokol o vydání hmotné věci, zde šlo o vydání předmětných rostlin konopí.
8. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda nejsou dány důvody pro zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení uvedené v § 283 písm. a), b), c) trestního řádu, a dospěl k závěru, že návrh byl podán osobou oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, ohledně něhož je obnova přípustná a ve věci nejsou dány ani skutečnosti, pro které by obnova byla vyloučena z důvodů uvedených v § 279 trestního řádu, jelikož se nejedná o obnovu řízení v neprospěch obviněného.
9. Pokud jde o posouzení vlastního návrhu na povolení obnovy řízení, především je třeba vyjít z podmínek, za nichž je na místě povolit obnovu řízení, tak, jak jsou jednoznačně vymezeny v ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu, podle kterého obnova řízení, které skončilo pravomocným rozsudkem nebo trestním příkazem, se povolí, vyjdou-li najevo skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo o přiznaném nároku poškozeného na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, anebo vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že obě podmínky, tedy jednak to, že vyšly najevo skutečnosti či důkazy, které byly dříve soudu neznámé, jednak to, že tyto skutečnosti či důkazy by samy o sobě či ve spojení se známými skutečnostmi a důkazy mohly odůvodnit jiné rozhodnutí tak, jak bylo rozvedeno shora, musí být splněny kumulativně.
10. Ke konkrétním označeným skutečnostem a důkazům, které odsouzený shledává novými, dříve soudu neznámými a způsobilými relevantně změnit rozhodnutí ve věci, soud předně uvádí, že za novou skutečnost lze dle ustálené judikatury považovat takovou skutečnost, která nebyla dříve předmětem dokazování. Za nový důkaz lze potom považovat takový důkaz, který nebyl v původním řízení provedený, nad to lze za nový důkaz považovat i již provedený důkaz, který však nabyl nový obsah, kdy do této kategorie obecně lze zařadit i relevantní změnu výpovědi. Cílem řízení o povolení obnovy pak je zhodnotit, zda navrhané důkazy jsou důkazy novými a zda by na základě nich mohlo dojít k jinému rozhodnutí ve věci. Soud tedy zjišťuje míru pravděpodobnosti toho, zda by na základě odsouzeným navrhaných důkazů, případně v jejich kombinaci s dříve provedenými důkazy, mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí.

11. Ve světle této úvahy pak není možno žádnou z odsouzeným namítaných vad považovat za nový důkaz nebo novou skutečnost, po jejichž provedení a zhodnocení ve spojení s dalšími, již provedenými, důkazy by mohlo dojít ke změně rozhodnutí ve věci, a to z důvodů, jež budou rozvedeny níže.
12. Co se týče první namítané vady, je namístě dovodit, že skutečnosti spočívající v tom, že nalézací soud aplikoval ustanovení zákona o návykových látkách v nalézacím řízení a dospěl k závěru o trestnosti jednání odsouzeného, nelze považovat za nové. V této věci využil odsouzený jak řádný, tak mimořádný opravný prostředek ve smyslu odvolání a dovolání, z dokazování pak nevyplývala žádná skutečnost vypovídající o tom, že by odsouzenému něco bránilo tyto vady uplatnit již v rámci těchto opravných prostředků. Za novou skutečnost pak nelze považovat ani notifikaci novely zákona č. 366/2021 Sb. zákona o návykových látkách, jelikož tato nemá vliv na nyní projednávanou věc, kdy relevantní je právní stav *ex tunc*.
13. Pro úplnost však soud uvádí, že obsahově stejnými námitkami se již zabýval Ústavní soud, a to nejméně ve dvou svých rozhodnutích, například v usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 10. 2017, sp. zn. III. ÚS 3354/16, a v usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 2804/18. S tam vysloveným právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje, kdy k tomu považuje za nutné doplnit ještě následující argumentaci. Pokud odsouzený tvrdí, že ustanovení § 4, § 8 a § 24 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jsou vůči němu nevymahatelná, jelikož se jedná o ustanovení technické normy, která nebyla v souladu s unijním právem notifikována orgánu EU, tuto argumentaci je nutné odmítnout, a to ze dvou důvodů.
14. Za prvé, zdejší soud má za to, že sice lze souhlasit s odsouzeným, když tvrdí, že se jedná o technickou normu (ostatně k tomu se vyjádřil i Ústavní soud ve shora uvedeném usnesení sp. zn. III. ÚS 3354/16), nicméně nelze s ním souhlasit v tom smyslu, že tato norma nebyla správně notifikována, a nemohla být proto aplikována. Ustanovení § 4 zákona o návykových látkách nebylo dosud zásadně novelizováno, tedy nebylo třeba jej ani notifikovat, jak bude odůvodněno níže. Dále ustanovení § 8 ve znění předpisu bylo novelizováno novelou č. 273/2013 Sb. účinnou od 1. 1. 2014, tato notifikována byla, jak uvádí sám odsouzený, a to pod číslem 2012/329/CZ. Stejně tak bylo zákonem č. 273/2013 Sb. novelizováno ustanovení § 24 odst. 1 písm. a), kdy tímto byla zavedena výjimka ze zákazu pěstování konopí obsahujícího více než 0,3 % THC v podobě licence. Následovala však novela tohoto ustanovení ve formě zákona č. 50/2013 Sb., která sice zřejmě notifikována nebyla, ale v ohledu na ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) ani nemusela, jelikož se jednalo pouze zrušení věty za středníkem tohoto ustanovení, výjimka ze zákazu na základě licence byla ponechána.
15. A za druhé, pokud pak odsouzený tvrdí, že zároveň měla a musela být notifikována i všechna předchozí znění tohoto předpisu, přijatá před vstupem do EU, tak tato argumentace není ničím podložena a nevyplývá ani ze samotného znění směrnice č. 98/34/ES, později nahrazené směrnicí č. 2015/1535, ani z předložené judikatury soudního dvora. Z uvedeného rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. 1. 1996, C-273/94, totiž žádná taková povinnost také nevyplývá, tento se týká skutkově odlišného případu, kdy nová technická norma vycházející z jiné, starší technické normy měla být notifikována.
16. Z těchto důvodů soud ani nepovažuje za nutné přerušit řízení a podat předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie, jelikož výklad ani aplikace unijního práva zde není sporná.
17. S ohledem na shora uvedené je pak nutné dojít k závěru, že první námitka odsouzeného by nespĺnila ani druhou kumulativní podmínku ustanovení § 278 trestního řádu, tedy tato skutečnost

není způsobilá sama o sobě ani v kombinaci s jinými, již známými skutečnostmi, způsobit změnu původního rozhodnutí ve věci.

18. Pokud jde o druhou namítanou vadu, a zároveň jediný navrhovaný důkaz, kterým je nová Metodika odběru reprezentativního vzorku rostlinného materiálu, tento důkaz nelze považovat za nový, ani takový, který by byl schopen změnit původní rozhodnutí ve věci. Jak vyplývá ze sdělení Policejního prezidia, Policie při odběru a zpracování vzorků postupovala podle doporučení ENFSI a UNODC, a na základě těchto doporučení pak byla vydána i shora uvedená metodika, tuto metodiku pak nelze považovat za novou, když vychází z doporučení, podle kterých pracovala pracoviště Policie ČR i doposud.
19. V tomto případě pak vzorek zpracovával Odbor kriminalistické techniky a expertíz, který je příslušným a akreditovaným pracovištěm pro zpracování takové analýzy. Se vzorkem zajištěného rostlinného materiálu pak dle žádosti o odborné vyjádření (č. l. 201-203) bylo nakládáno s ohledem na tehdy platné interní pokyny Policie, tedy s ohledem na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 26/2011 a podle rozkazu Krajského ředitelství policie JmK č. 25/2010. Dále jak uvádí Policejní prezidium v odpovědi odsouzenému, snížení vzorku předepsanými postupy lze považovat za souladný postup.
20. V případě odsouzeného je také nutné připomenout, že byl odsouzen za spáchání trestného činu podle § 283 odst. 1, 3 písm. b), c) trestního zákoníku, kdy výroba byla prováděna ve velkém rozsahu, tedy jednalo se o 17,5 kg toxikomansky využitelné rostlinné hmoty. I pokud by soud odhlédl od celkového množství THC zjištěného v zajištěných rostlinách, i přesto by nebyla opět naplněna ani druhá kumulativní podmínka ustanovení § 278 trestního řádu, jelikož by nemohlo dojít ke změně původního rozhodnutí ani v kombinaci s jinými důkazy, když jednání odsouzeného by stále naplňovalo skutkové znaky ustanovení § 283 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku.
21. Pokud pak odsouzený uvádí, že bylo zahájeno řízení ohledně skutečnosti, že v České republice neexistuje žádný závazný předpis stanovující způsob měření THC v rostlinách, tak tato skutečnost není pro toto řízení nijak relevantní, a tato relevance nevyplývá ani z žádného podání odsouzeného, soud se tím tedy dále nezabýval.
22. Ke třetí a čtvrté namítané vadě se pak lze obecně zopakovat, že obnova řízení míří k odstranění nedostatků ve skutkových zjištěních soudu, jejím účelem však není zjišťovat správnost původního rozhodnutí. Účelem řízení je tedy posoudit nové skutečnosti a důkazy, které soudu nebyly známy při jeho rozhodování a posoudit jejich schopnost změnit skutkový stav věci.
23. Ke třetí namítané vadě lze navíc uvést, že, jak judikoval Ústavní soud ve svém usnesení. sp. zn. IV. ÚS 178/03, v řízení o povolení obnovy nelze novou skutečnost spatřovat ve vadě v právním posouzení věci, které je dovozeno z jiného výkladu právní normy. Soud tak rozhodoval za tehdejšího právního stavu, a nový vývoj judikatury nemůže ovlivnit jeho tehdejší rozhodování, přičemž zde je nutné dodat, že plenární nález Ústavního soudu Pl. ÚS. 98/20 ani nedopadá přímo na věc odsouzeného, když tento se týkal zejména ustanovení § 289 odst. 3 trestního zákoníku, potažmo § 285 trestního zákoníku.
24. Nakonec čtvrtou označenou vadou, tedy dle názoru odsouzeného špatnou právní kvalifikací skutku, se zabýval jak nalézací, tak zejména odvolací a následně dovolací soud. Dovolání odsouzeného bylo Nejvyšším soudem ČR odmítnuto, a to s podrobným odůvodněním a argumentací vztahující se mimo jiné i k právní kvalifikaci. V tomto ohledu tak nezbyvá, než odkázat odsouzeného na dané pasáže rozsudku odvolacího soudu a usnesení Nejvyššího soudu ČR, a také

dodat, že tyto námitky nelze považovat za nové skutečnosti ani důkazy, a nadto zopakovat, že se s nimi soudy již jednou zákonným způsobem vypořádaly.

25. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný ústavněprávní nesoulad norem trestního práva s ústavním pořádkem, dospěl také k závěru, že není na místě podat v této věci návrh k Ústavnímu soudu na zrušení daných ustanovení trestního zákoníku.
26. Soud tak uzavírá, že nebylo zjištěno, že by vyšly najevo skutečnosti, jež je možno označit za nové, dříve soudu neznámé, takového charakteru, že by byly způsobilé samy o sobě či ve spojení s dalšími důkazy odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci samé. Současně nebyly soudu předloženy žádné důkazy dříve neznámé s naznačeným potenciálem. Nevyšlo najevo nic, co by nasvědčovalo tomu, že navrhované důkazy v době standardního dokazování předloženy být nemohly, když současně z hlediska obsahu navrhovaných důkazních prostředků se nejedná o důkazy relevantní ve smyslu přínosu nových informací, jež by mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.
27. Na základě výše uvedeného lze tedy jednoznačně shrnout, že odsouzeným uváděné skutečnosti, které by mohly vyplývat z údajně nových, dříve soudu neznámých důkazů, nelze považovat za skutečnosti ani důkazy, které by mohly při jejich jakémkoliv hodnocení vést ke změně skutkových zjištění a v důsledku toho k jinému rozhodnutí, ať již o vině či trestu, proto soud rozhodl tak, že návrh na povolení obnovy řízení podle § 283 písm. d) trestního řádu zamítl, když neshledal důvody obnovy.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou lze podat do 3 dnů ode dne jeho oznámení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně.

Brno 16. června 2022

Mgr. Ing. Dagmar Bordovská v. r.
předsedkyně senátu